

Postanowienie z dnia 19 czerwca 2001 r.

I PZ 33/01

Sposób obliczania miesięcznego terminu do wniesienia kasacji wynika z ustawy i nie może go zmienić informacja pochodząca od sądu (sekretariatu sądowego).

Przewodniczący Prezes SN Walerian Sanetra, Sędziowie SN: Katarzyna Gonera, Andrzej Kijowski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 czerwca 2001 r. sprawy z powództwa Andrzeja S. przeciwko Kopalni Węgla Kamiennego „N.R.” w likwidacji w N.R. o odprawę pieniężną bezwarunkową, na skutek zażalenia wniesionego przez powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 marca 2001 r. [...]

o d d a l i ł zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu postanowieniem z dnia 22 marca 2001 r. odrzucił kasację wniesioną przez powoda Andrzeja S. od wyroku tegoż Sądu Apelacyjnego z dnia 6 grudnia 2000 r. [...], w sprawie przeciwko pozwanej Kopalni Węgla Kamiennego „N.R.” w likwidacji w N.R. o zapłatę tak zwanej pieniężnej odprawy bezwarunkowej. W motywach swego postanowienia Sąd Apelacyjny wskazał, że odpis wyroku z dnia 6 grudnia 2000 r. wraz z uzasadnieniem został powodowi doręczony w dniu 1 lutego 2001 r. W tym też dniu rozpoczął bieg miesięczny termin do wniesienia kasacji (art. 393⁴ § 1 KPC). Z mocy art. 165 § 1 KPC terminy oblicza się według przepisów prawa cywilnego. Termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było - to w ostatnim dniu tego miesiąca (art. 112 KC). Oznacza to, że miesięczny termin do wniesienia kasacji upłynął z końcem dnia 1 marca 2001 r., który nie był dniem wolnym od pracy.

Zatem spóźniona jest kasacja, którą powód, działający przez ustanowionego z urzędu pełnomocnika - radcę prawnego, nadał w Urzędzie Pocztowym W. 15 w dniu 3 marca 2001 r.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła w imieniu powoda jego pełnomocnik, domagając się uchylenia zaskarżonego orzeczenia i „uwzględnienia kosztów postępowania zażaleniowego jako części kosztów procesu”. W uzasadnieniu swego żądania stwierdziła, że w piśmie do Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. o wyznaczenie dla powoda pełnomocnika z urzędu podał Sąd Apelacyjny, że „termin do wniesienia kasacji upływa 3.03.2001 r.”. W tym terminie radca prawny się zmieścił, choć termin był bardzo krótki, a poza tym wyznaczony pełnomocnik przebył w tym okresie kilkudniową chorobę. Brak zatem „podstaw faktycznych i prawnych” do odrzucenia kasacji wniesionej w „żądanym” przez Sąd terminie, który musi być uznany za wiążący zarówno dla pełnomocnika, jak też dla Sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne i podlega oddaleniu. Terminy podejmowania czynności procesowych są zgodnie z art. 165 § 1 KPC obliczane według przepisów prawa cywilnego. Miesięczny termin na wniesienie kasacji, biegnący od dnia doręczenia orzeczenia stronie skarżącej (art. 393⁴ § 1 KPC), należy zatem obliczać według zasad określonych w art. 112 KC. Znaczy to, że termin do wniesienia kasacji od wyroku Sądu drugiej instancji, który orzeczenie swoje wraz z uzasadnieniem doręczył stronie skarżącej w dniu 1 lutego 2001 r., minął w dniu 1 marca 2001 r., a więc w dacie odpowiadającej początkowemu dniowi terminu. Innymi słowy, sposób obliczania terminów oznaczonych w miesiącach (tak samo w latach czy tygodniach) ma ustawowy charakter i nie może go zmienić jakakolwiek informacja pochodząca od sądu, czy sekretariatu sądowego. Profesjonalny zastępca procesowy powinien wobec tego podobne informacje, zwłaszcza odnoszące się do miesiąca lutego, starannie weryfikować.

Brak wspomnianej staranności w pomocy prawnej udzielonej skarżącemu przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu sam przez się uzasadniałby niezasadzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego. Wniosek o zasądzenie kosztów przedmiotowego postępowania zażaleniowego nie mógł jednak być rozpoznany z braku oświadczenia, że opłaty nie zostały zapłacone w całości lub w części,

jak tego wymaga § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1997 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. Nr 154, poz. 1013 ze zm.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹⁹ w związku z art. 397 § 2 i art. 385 KPC orzekł jak w sentencji.

=====